

Arrest

nr. 238 973 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Hanne VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 juli 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat H. VAN WALLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.02.2020 werd ingediend door:

[...]

ook gekend als: [...]

+ kinderen:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg voor het eerst asiel aan op 05.12.2003 onder de naam [M.A.]. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 01.04.2004 met een beslissing van ‘niet-ontvankelijk’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 29.03.2007 illegaal op het grondgebied. Op 29.03.2007 vroeg zij -nog steeds onder haar alias naam een tweede keer asiel aan. Deze aanvraag werd afgesloten op 24.04.2008 met een beslissing tot ‘weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Opnieuw verkoos zij geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zij verbleef tot 10.08.2010 illegaal op het grondgebied. Op 10.08.2010 vroeg zij voor een derde keer asiel aan (hier legt zij een geboorteakte voor (infra)). Deze aanvraag werd afgesloten op 17.08.2010 door een ‘weigering tot inoverwegingname’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Opnieuw verkoos zij om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij dan op 05.06.2018 asiel is gaan aanvragen in Duitsland. Volgens de Dublinrichtlijn werden betrokkene en haar kinderen overgedragen aan België en op 12.09.2018 vroeg zij voor een vierde keer asiel aan in België. Deze keer onder haar echte naam, echte geboortedatum én echte nationaliteit. Deze aanvraag werd afgesloten op 16.10.2019 met een beslissing ‘niet ontvankelijk’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedures – namelijk bijna vier maanden voor de eerste, bijna een jaar voor de tweede, zeven dagen voor de derde en net geen maand voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene haalt aan dat zij sedert 2003 in België verblijft. Het klopt inderdaad dat zij op 05.12.2003 asiel heeft aangevraagd in België. De studie van het administratief dossier heeft ook aangetoond dat betrokkene van bij haar aankomst in België gelogen heeft over haar ware identiteit en dat zij haar nationaliteit steeds verborgen heeft gehouden. Zo verklaarde zij bij haar eerste asielaanvraag [M.A.] te heten, geboren op 04.09.1973 te Napoli en van onbepaalde nationaliteit. Onder deze identiteit heeft zij verschillende procedures doorlopen tot haar derde asielaanvraag. Daar legde zij ineens een geboorteakte voor afgeleverd op 16.06.2005 met als naam [M.A.] geboren op 04.10.1972. Toch bleef zij steeds volharden dat zij van onbepaalde nationaliteit zou zijn. Het is pas bij haar vierde asielaanvraag in 2018 dat betrokkene voor het eerst documenten neerlegde waaruit haar Servische nationaliteit bleek. Betrokkene heeft aldus jarenlang (van 2003 tot 2018) haar nationaliteit verborgen gehouden voor de Belgische overheid. Kortom zij heeft jarenlang de Belgische overheid misleid.

Daarenboven willen wij ook nog aanstippen dat mevrouw M. ook al eens in aanraking kwam met de ordediensten omwille van het plegen van diefstal, illegaal verblijf en gebruik van meerdere valse paspoorten.

Daarvoor werd zij op 20.02.2004, naar aanleiding van een vonnis van de Correctionele Rechtbank van Leuven, veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden. Na haar verblijf in de gevangenis van Gent werd zij weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken in het Centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op haar identificatie en repatriëring. Het mag op basis van bovenstaande uiteenzetting duidelijk zijn dat deze identificatie – op naam van [M.A.] geboren op 04.09.1973- absoluut geen kans op slagen had omdat betrokkene haar ware identiteit niet vrijgaf. Indien betrokkene dit wel had gedaan, dan had huidige situatie zich hoogstwaarschijnlijk niet gesteld. Bovendien merken wij ook nog op dat betrokkene doorheen de jaren ook tal van bevelen om het grondgebied te verlaten heeft betekend. Zo werd haar op 07.01.2004 (en herbevestigd op 30.03.2004), op 26.11.2007, op 17.08.2010, op 28.05.2011, op 17.08.2012, op 28.10.2013 ((tweemaal) verlengd tot 18.02.2014 wegens een bevalling),

op 05.08.2015, op 13.09.2016 en op 08.08.2017 een bevel betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Iets wat zij dus duidelijk nagelaten heeft door zich te nestelen in de illegaliteit. Het mag duidelijk zijn dat daarom haar lang verblijf in België niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Volledigheidshalve merken wij nog op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen bepaling bevat die het bestuur zou verbieden om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf nadat deze reeds een bevel om het grondgebied te verlaten had ontvangen (RvS 23 mei 2018, nr. 241.566; RvS 27 september 2016, nr. 235.858).

Betrokkene haalt aan dat haar kinderen sinds hun geboorte in België verblijven, dat zij enkel een aanknopingspunt zouden hebben met België, dat zij goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij Nederlands zouden spreken en dat zij hier naar school zouden gaan. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit hen zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar de aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een tijdelijke terugkeer, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Voor wat betreft de scholing van de kinderen dienen wij op te merken dat uit de door betrokkene aangeleverde attesten niet blijkt dat de kinderen regelmatig naar school gingen. De attesten tonen enkel aan dat zij ingeschreven waren in een school. De studie van het administratief dossier heeft ook aangetoond dat er in redelijk wat rapporten sprake is van afwezigheden. Zelfs mocht blijken dat zij regelmatig naar school gingen dan nog dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat betrokkene de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Voor wat betreft de elementen met betrekking tot de integratie en de bewering dat zij perfect Nederlands zouden spreken dienen wij op te merken dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene meent dat haar gezin niet uiteen mag getrokken worden. Zij haalt aan dat zij alhier een legale dochter heeft, dat haar ex-partner alhier verblijft, dat haar minderjarige kinderen onder toezicht staan van de jeugdrechter en zij verwijst in deze context naar artikel 8 EVRM. Betrokkene haalt aldus aan dat zij haar privé -en gezinsleven hier in België zou hebben. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Vooreerst merken wij op dat mevrouw en haar 5 kinderen niet gescheiden worden van elkaar. Zij dienen samen het grondgebied te verlaten. Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM in deze context betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het kerngezin geldt zodat er van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. Betrokkene haalt verder aan dat haar dochter Z. legaal in België verblijft. Ook dit gegeven kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. Bovendien merken wij op dat mevrouw [M.Z.] ondertussen meerderjarig is en al jaren niet meer tot het kerngezin behoort. Het feit dat de woonstcontrole -uitgevoerd naar aanleiding van huidige aanvraag 9bis- stelt dat 'die (lees: Z. – eigen aanvulling) komt af en toe op bezoek met begeleiding' lijkt ons –op basis van het administratief dossier- eerder een eenmalige gebeurtenis. Zelfs al zou blijken dat haar dochter terug in contact zou treden met betrokkene, haar halfbroers -en zussen dan nog dienen wij op te merken dat een terugkeer naar het land van herkomst slechts een tijdelijke scheiding betekent. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ook voor wat betreft een mogelijke schending van artikel 8 EVRM dienen wij te stellen dat betrokkene geen bewijzen kan voorleggen waaruit moet blijken dat zij dermate nauwe contacten zou onderhouden met haar dochter die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden moeten vallen.

Betrokkene verwijst verder ook naar het feit dat haar ex-partner [B.M.] alhier verblijft. Betrokkene specificeert echter niet waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst.

Bovendien merken wij op dat haar ex-partner geen verblijfsrecht (meer) heeft in België en dat hij sinds april 2016 in de gevangenis verblijft. De loutere aanwezigheid van een illegale ex-partner kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat haar kinderen onder toezicht staan van de jeugdrechtbank en dit sinds augustus 2009. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wij stellen vast dat de kinderen nog steeds zijn toegewezen aan hun moeder zodat zij bij hun moeder verblijven, zij het dat zij onder het onder toezicht van de jeugdrechtbank staan. Betrokkene dient gevolg te geven aan de verblijfsreglementering die haar verplicht om deze aanvraag in het herkomstland in te dienen. Het feit dat het verblijf van de kinderen bij hun moeder mee opgevolgd wordt door de jeugdrechtbank betekent niet automatisch dat het voor de moeder met haar kinderen onmogelijk zou zijn om de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen. Er liggen geen elementen voor die toelaten te besluiten dat een terugkeer met haar kinderen bijzonder moeilijk zou zijn en dat in een dergelijk geval de eenheid van het gezin niet zou moeten primeren. Er wordt niet aangetoond dat de opvoedingssituatie van de kinderen een terugkeer met hun moeder bijzonder moeilijk maakt. De kinderen kunnen dan ook hun moeder vergezellen. Betrokkene toont bovendien ook met geen enkel element aan dat er in het herkomstland geen bijzondere jeugdzorg is of eventuele begeleidingsmogelijkheden of bijstand bestaan, die ouders kunnen bijstaan in problematische opvoedingssituaties.

De studie van het administratief dossier heeft volledigheidshalve ook nog aangetoond dat mevrouw haar oudste zoon m.n. [M.P.] terug in Servië verblijft. Zo werd hij op 16.06.2020 gerepatriëerd naar Servië. Ook heeft de studie van het administratief dossier aangetoond dat betrokkene haar broer T. alsook haar moeder nog steeds in Subotica, Servië verblijven (beslissing CGVS d.d. 15.10.2019 pagina 2). Kortom, betrokkene toont niet aan dat zij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen.

Tot slot merken wij in de context van artikel 8 EVRM ook nog op dat betrokkene op geen enkele wijze aantoonbaar dat zij hier in België nog andere nauwe banden zou hebben die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden moeten vallen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

Betrokkene haalt verder aan dat haar dochter S. over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Echter, betrokkene toont opnieuw niet aan waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren of waarom het voor haar zeer moeilijk zou zijn om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het loutere feit dat iemand over de Nederlandse nationaliteit beschikt vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor deze aanvraag in België zou mogen worden ingediend. Betrokkene haalt verder nog aan dat haar oudste zoon [M.] een medische problematiek heeft door zijn ziekte van Crohn. Betrokkene legt in deze context 'stuk 27' voor: namelijk een verslag van raadpleging d.d. 24.09.2019 opgemaakt door Prof. dr. De Greef. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar in dit verslag nergens geattesteerd wordt dat deze ziekte [M.] zou belemmeren om te reizen. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Daarnaast wordt er in de aanvraag 9bis ook nog vermeld dat betrokkene zou lijden aan schizofrenie en paranoia. Zij zou hier medisch voor worden opgevolgd. Ook hieromtrent dienen wij te stellen dat dit met geen enkel bewijs wordt gestaafd, noch dat dit betrokkene zou belemmeren om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst."

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging wenst te verkrijgen van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben.

Dit werd ook bevestigd in de voorbereidende werken van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.” (Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p. 10).

De verzoekster wordt actueel vastgehouden in de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas met het oog op haar repatriëring. Dit is echter niet het gevolg van de thans bestreden weigeringsbeslissing, maar is het gevolg van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 17 juli 2020. Tegen deze beslissing diende verzoekster op 22 juli 2020 eveneens een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, gekend op de Raad onder het rolnr. 249 846.

Hoewel de thans bestreden weigeringsbeslissing een beslissing is die belet dat rechtsgevolgen tot stand komen en derhalve een beslissing is die voor nietigverklaring en voor schorsing vatbaar is, is de thans bestreden beslissing geen beslissing die overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

C. VERHAERT